

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Святий Кіран, католик

*Церква в Кемпбелт ауні та Айлі
Ceann Loch Chille Chiarain*

8 лютого 2026 року

5-та неділя за звичайним часом

Гімни/Музика на неділю

Процесія (лише у неділю)

547 Дух живе

Оферторі

510 Забери моє життя

Післяпричастя

690 Їж цей хліб

Рецесія

148 Вперед в ім'я Твоє

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

Вівторок: **Свята Меса, 18:00**

Середа: поклоніння та ранкова молитва, 9:30; **Свята меса, 10:00 ранку**

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; **Меса, 10:00 ранку.**

Наступних вихідних:

Субота: Вічна меса, 18:00

6-та неділя за звичайним часом: Свята меса, 10:00

Таїнство примирення в суботу з 17:15 до 17:45 або будь-коли на запит.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, Айла

Неділя, 15 лютого: Святий Маас, 16:00

Неділя, 1 березня, Свята Меса, 16:00

Відповідь на псалом

Світло піднімається в темряві для тих, хто стоїть.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

Я — світло світу, каже Господь;

Хто піде за мною, матиме світло життя.

Алілуя.

Антифон причастя

Блаженні ті, хто сумує, бо вони будуть втішні.

Блаженні ті, хто голодує і прагне праведності,

бо вони наїдуться.

Приділіть п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме – день за днем.

ПОНЕДІЛОК П'ЯТОГО ТИЖНЯ ЗА

ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ

9 ЛЮТОГО 2026 РОКУ

Простягай руку і торкнись

Хто зцілюється в Євангеліях? Здебільшого це ті, хто робить якийсь маленький акт віри в Ісуса. Сьогоднішнє Євангеліє розповідає про всіх людей, зцілених тілом і духом лише доторкнувшись до плаща Ісуса. Євангеліє вказує на два елементи духовного зцілення: готовність і зв'язок. Перш ніж Бог зможе щось для нас зробити, ми маємо вирватися з паралічу відчаю і бути готовими простягнути руку. Якщо ми зробимо хоч найменший крок до Бога, можливі дивовижні зміни. Як пояснив Папа Франциск: «Який тип віри є великим? Велика віра — це та, що приносить власну історію, навіть позначену ранами, і приводить її до ніг Господа, просячи Його зцілити їх, надати їм сенс.» Нам не обов'язково робити все, просто простягнути руку і доторкнутися до Ісуса якимось чином — через молитву, Євхаристію чи служіння тим, хто потребує.

Сьогоднішні читання: 1 Царів 8:1-7, 9-13; Марка 6:53-56. *«Куди б він не пішов... вони поклали хворих на ринки... і всі, хто його торкався, були зцілені.»*

ВІВТОРОК: МЕМОРІАЛ СВЯТОЇ

СХОЛАСТИКИ, ДІВИ

10 ЛЮТОГО 2026 РОКУ

Запитайте — і отримаєте

Про життя святої Схоластики відомо мало, окрім того, що вона була сестрою-близнючкою святого Бенедикта, засновника західного монашества. Вона і її брат звикли зустрічатися раз на рік, щоб поговорити і помолитися. У те, що Схоластика відчула як їхній останній вечір разом, вона попросила Бенедикта залишитися з нею до ранку. Він відмовився, посилаючись на своє правило, що монах не може бути поза монастирем на ніч. Схоластика схилила голову в молитві, і майже одразу почалася сильна гроза, яка зробила неможливим для Бенедикта покинути місце. Бог любить, коли його просять допомогти. Замість того, щоб кипіти

в образі чи тривогі, згадай Scholastica і попроси Бога допомогти тобі з чудово творчими рішеннями проблем і конфліктів.

Сьогоднішні читання: 1 Царів 8:22-23, 27-30; Марка 7:1-13. *"Цей народ шанує мене своїми вустами, але їхні серця далеко від мене."*

СЕРЕДА: МЕМОРІАЛ ПРЕСВЯТОЇ

ДІВИ ЛУРДСЬКОЇ

11 ЛЮТОГО 2026 РОКУ

Щоденні дива

Сьогодні ми святкуємо свято Пресвятої Діви Лурдської, яке також відзначає Всесвітній день молитви за хворих. Цей день нагадує нам про видатну роль Ісуса як цілителя. У Його часи хворих часто вважали такими, що втратили прихильність Бога, що призводило до їх виключення з суспільства. Зцілення справді було рідкісним даром.

У нашому сучасному світі, хоча медицина стала потужним інструментом для допомоги багатьом одужати після хвороб, ми не повинні забувати про глибокий вплив турботливого, людського дотику. Таке ніжне прийняття може творити дива, іноді навіть більше, ніж призначені засоби.

Особливо Лурд вирізняється серед маріанських святинь своїм глибоким зв'язком із цілющими чудесами. Це місце, де віра і надія сходяться, даруючи розраду і відновлення тим, хто шукає розраду. Тож сьогодні помолимося за хворих, пам'ятаючи, що і божественна благодать, і співчутлива турбота можуть принести справжнє зцілення.

Сьогоднішні читання: Послання до Царів 10:1-10; Марка 7:14-23. *"Благословенний Господь Бог твій, який радував тебе."*

ЧЕТВЕР 5-ГО ТИЖНЯ ЗА

ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ

12 ЛЮТОГО 2026

Що ви обираєте?

Бути обраним Богом здається привабливим, але вибір Бога — це не стільки право на особливі послуги, скільки вибір на замовлення — завдання. Крім того, ми бачимо, що Бог зазвичай не обирає так, як

ми хотіли б. Ми бачимо, як Бог вибирає, наприклад, Давида, найменшого з посліду; Марія, невідома дівчина з Назарету; грішник над святим. Намагайтеся усвідомлювати, як ви приймаєте рішення: як ви будете поводитися з проблемним колегою чи водієм, який їде на хвості, або наскільки чесним ви будете чесними. Як Бог, який обрав тебе бути одним у Христі, приймай рішення не на основі очевидного, а того, що всередині іншого — і хто живе в тобі.

Сьогоднішні читання: 1 Царів 11:4-13; Марка 7:24-30. *"Жінка, чия маленька донька мала нечистий дух, одразу дізналася про нього і прийшла і вклонилася до його ніг."*

П'ЯТНИЦЯ П'ЯТОГО ТИЖНЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ

13 ЛЮТОГО 2026

Втілення милосердя

Ієрархія потреб Абрахама Маслоу — це теорія в психології, яка стверджує, що людина повинна задовольнити свої базові фізичні та емоційні потреби, перш ніж зможе реалізувати свій повний потенціал. Від католиків очікується, що вони допомагатимуть іншим задовольняти ці потреби через тілесні та духовні справи милосердя, які включають годування голодних, надання притулку бездомним, відвідування хворих, а також навчання тих, хто не має освіти, добровільне прощання

провин і втішення знедолених. Завдяки справам милосердя світ наближається до досягнення свого повного потенціалу.

Давайте всі візьмемося до роботи!

Сьогоднішні читання: 1 Царів 11:29-32; 12:19; Марка 7:31-37. *"Він навіть робить глухих чути, а німих — говорити."*

СУБОТА: СВЯТО СВЯТИХ КИРИЛА, МОНАХА, ТА МЕФОДІЯ, ЄПИСКОПА – ПОКРОВИТЕЛІВ ЄВРОПИ

14 ЛЮТОГО 2026

Залицяння до віри

Сьогодні, можливо, свято святого Валентина, святі Кирило і Мефодій отримують вищу оцінку від Церкви завдяки сьогоднішньому святу. Ці брати, які були місіонерами, поділяли любов Христа не через зворушливі записки для близьких, а через переклад Біблії на місцеву мову. Насправді вони винайшли алфавіт, щоб це зробити! Найкращий спосіб достукатися до людей — це зустріти їх там, де вони є. Якщо хтось перебуває на іншому етапі свого духовного шляху, чи наполягаєте ви, щоб він «наздогнав» вас? Чи підбігаєш привітати їх і говорити про Божу любов словами, які вони розуміють? Можливо, ви будете йти пліч-о-пліч у тому ж напрямку.

Сьогоднішні читання: Діяння 13:46-49; Луки 10:1-9. *"Іди своєю дорогою; ось, я відправляю вас, як ягнят, серед вовків."*

Читання на п'яту неділю звичайного часу

Ісая 58:7-10

Громада Ізраїлю стає народним завітом, світлом для народів.

Псалом 112:4-5, 6-7, 8-9

Так само, як світло веде вас крізь темряву, справедливість веде крізь зло світу.

1 Коринтян 2:1-5

Святий Павло зводить своє послання від обережного аргументу фарисея до простоти хреста.

Матвія 5:13-16

Завіт із Богом залишається завітом плоті і крові.

Слова на слові

*

Влітку 1999 року, прямо в жвавій пішохідній зоні Штутгарта, художник

накопичив величезну купу солі. Він мав оживити тему Церковних днів: «Ти — сіль землі.» Однак більшість перехожих не бачили сенсу в цьому дивному видовищі. І в певному сенсі вони мали рацію — сіль сама по собі не надто корисна. Щоб щось змінилося, треба нести його на кухню або ставити на обідній стіл. Велика кількість цього не має значення; Все, що тобі насправді потрібно — це просто щипка.

* *

У Церкві це трохи схоже на те. Йдеться не про цифри, а про кожну унікальну людину, яку обрали, наділи силою і запечатали Божою благодаттю.

Обраний — призначений — позначений силою

Останніми неділями ми чуємо про те, хто «благословенний» і «обраний». Наш світ часто святкує людей, які досягають успіху в політиці, кар'єрі або просто стають багатими чи відомими. У цьому процесі будь-хто з меншими талантами або менш очевидним успіхом залишається поза увагою. Проте саме ці чоловіки й жінки — можливо, для всіх інших здаються «звичайними» — тихо справляються зі своєю самотністю чи відсутністю світських досягнень, але залишаються вірними Богові. І саме таких людей Ісус називає «сіллю землі».

Він втішає нас і піднімає настрій, нагадуючи, що, навіть якщо лише кілька з нас справді мудрі, освічені чи відомі, нам дарували великий дар: віру і покликання. Ми були втягнуті в спільнота освячених, спільноти обраних. Ось чому він каже, що ми і світло світу, і сіль землі (пор. Мт 5:13–14).

Наші життя, навіть якщо здаються скромними, доводять, що ми належимо до його вічного царства

Тепер, «Ти — сіль землі і світло світу» — це не просто заспокійливе твердження, а й заклик до дії. Як і за часів пророка Єремії, наше завдання просте: робити добро в ім'я Бога. Пророк Ісаї каже нам: «Якщо знімете ярмо з вашого ряду, перестанете звинувачувати інших і говорити злісно, і поділитесь хлібом своїм з голодними, допомагаючи стражденим, то світло ваше засяє в темряві, і смуток ваш буде як полудень» (див. Іс 58:9–10).

Мати Тереза втілила це на практиці, піклуючись про людей, яким було нікуди йти: вмираючих, бездомних і новонароджених, яких інакше залишили б на вулиці. Навіть якщо вона могла запропонувати їм лише кілька годин чи днів гідності, це мало значення. Її приклад живе через сестер її громади, які тепер служать по всьому світу. І світський світ звернув на це увагу — вона отримала Нобелівську премію миру за сміливе і співчутливе втілення послання Христа.

"Ти — світло світу." Ісус не каже «Спробуй стати світлом» — він стверджує це як факт. Це наша ідентичність через хрещення, конфірмацію та інші таїнства. Через молитву і просто підтримуючи інших, ми приносимо трохи світла у повсякденне життя. Проте, як і сіль, світло може переборщити. Занадто багато солі псує страву; Занадто яскраве світло засліплює тебе. Справжній трюк — дозволити нашій доброті сяяти ніжно, у правильній мірі, щоб вона освітлювала світ, не перевантажуючи його. Пам'ятаймо: людям потрібна сіль і світло — і їм також потрібна та тиха доброта, що тече, слідуючи за Христом. Наші маленькі, співчутливі жести можуть здаватися непомітними, але вони можуть принести надію і тепло тим, хто цього найбільше потребує.

* * *

*Щоб зробити світ людяним,
Залишатися собою людиною.
Щоб захиститися від корупції, не піддатися корупції сам,
Забути себе
І віддай себе, як світло, для інших
Як Бог.*

У любові Христові,
Отець Ентоні

МАТІР БОЖА В ІКОНАХ: 16. РІЗДВО БОГОРОДИЦІ

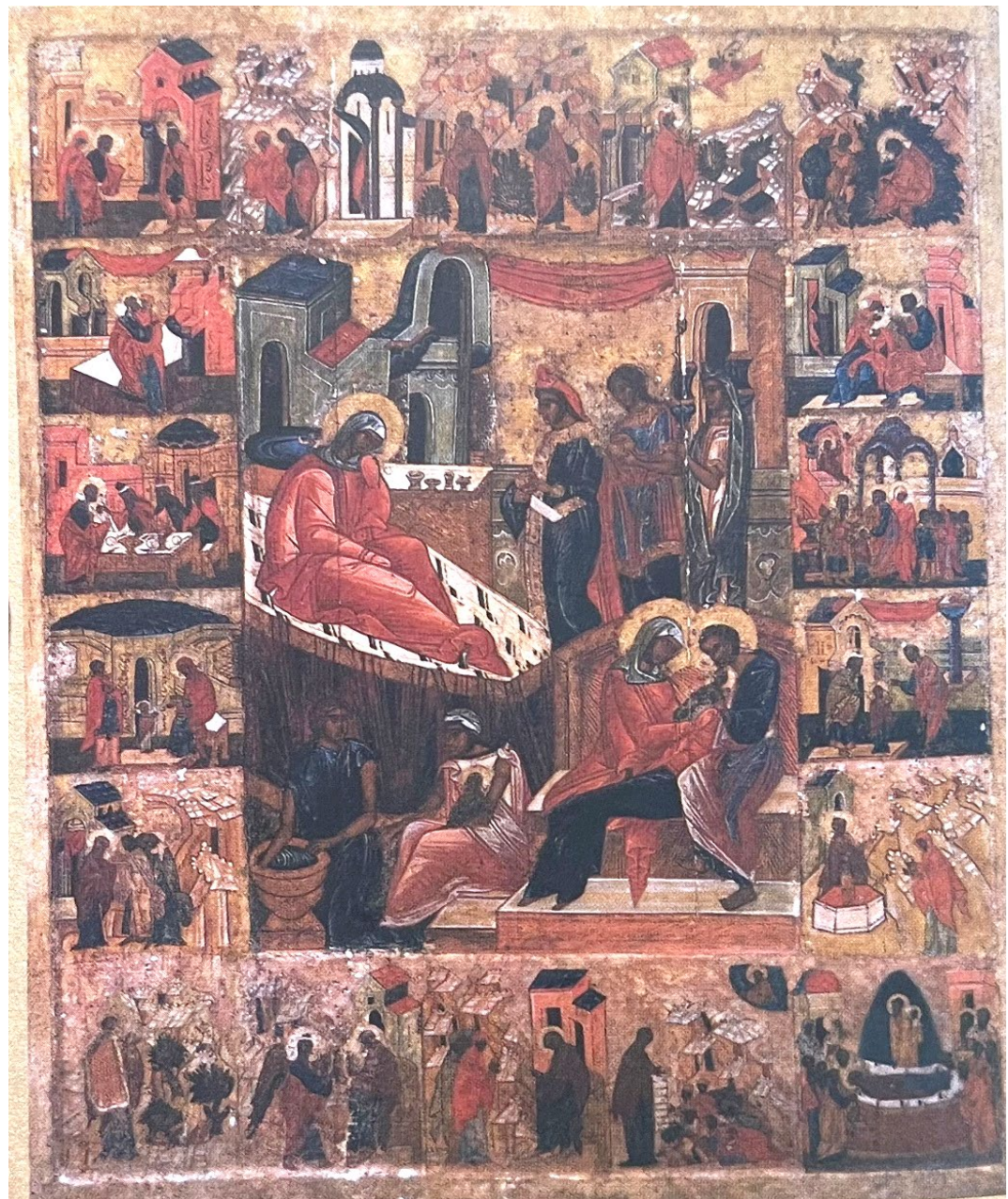
Народження Пресвятої Діви Марії — один із тих моментів у житті Церкви, які просто переповнені надією та радістю. Згідно з давньою традицією — з апокрифічних писань про святих Йоахіма та Анну — знадобилося багато часу (і багато щирих молитов), перш ніж ця віддана пара була благословенна дитиною. Але в ідеальний Божий час їхня віра була винагороджена народженням Марії, яка стала Матір'ю Господа нашого.

Свято Різдва Марії, яке святкується 8 вересня з приблизно дев'ятого століття, запрошує нас замислитися над дорогоцінним даром життя та неймовірними шляхами, які Бог готує для нас. Якщо ви коли-небудь натрапите на ікону, що зображує цю сцену, ви побачите святу Анну, яка спочиває після пологів, загорнуту в багатий червоний одяг.

Турботливі акушерки збираються навколо неї, пропонуючи їжу та готуючи ванну — кожна деталь викликає теплу, домашню атмосферу. Часто можна побачити і святого Йоахіма, який тихо заглядає у двері або сидить у роздумах, захоплюючись цим дивом.

У деяких іконках ви помітите не лише сцену народження. Невеликі проблиски майбутнього Марії з'являються по краях: її Представлення в храмі, заручини з Йосипом, Благовіщення, Різдво Христове і навіть Успення (її мирна смерть). Це як ілюстрована хронологія її життя, яка нагадує нам, що її історія — це не лише одне дивовижне народження, а її постійне «так» Божому плану.

Коли ми святкуємо народження Пресвятої Діви, нам радісно нагадують, що Господь може принести благословення у свій досконалий спосіб. Як відкрили свята Анна і святий Йоаким, у кожному з нас терпляче чекає божественного наміру, щоб розкрити.

Ruthenia: Різдво Пресвятої Діви Марії
Початок XVI століття

Народження Марії — це маяк цієї обіцянки, що освітлює шлях нашої власній подорожі віри. І все починається тут, у скромній народженій камері, де у світі народилася надія.

Поранений Маяк

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділь у певні випадки, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 10

Піднятий

Івана 3:13–17

Іноді важко збагнути, що Бог — який у своєму Сині дозволив людству несправедливо судити себе — обернеться і оголосить винних невинними. Майже здається, що ми маємо запитати: «Справді, як це взагалі можливо?» Проте, як колись так гарно зауважив Ганс Урс фон Бальтазар, Бог більше не бачить наші гріхи в нас, а в Своєму улюбленому Сині, який взяв їх на себе. Через цей неймовірний акт страждання любові Бог спостерігає за нами через «призму» жертви Свого Сина, цінуючи нас у нашій слабкості та болю.

Фон Бальтазар також нагадує нам, що ми маємо справу не просто з якимось «офіційним помилуванням», як запис у юридичному записі. Натомість це таємниця, що корениться в безмежній любові Бога. Завдяки цій любові, коли Бог дивиться на нас, він робить це так само, як дивиться на Христа: з повною ніжністю і милосердям. Ось як людство — яким би падшим воно не було — може бути підняте з глибин гріха до вершин небес. І на Хресті Ісус уже робив перший крок угору, втягуючи всіх у це небесне сходження. Адже він часто говорив про «вознесення» (грецькою *hypsóō*): «Хто принизить себе, той буде піднесений, а хто возвеличить себе, той буде принижений.» Навіть Марія (яку ми також можемо називати Міріам) прославляла цю тему у своєму Magnificat, прославляючи Бога за піднесення низьких і знищення гордих.

Очевидно, що Ісус не був випадковим, коли говорив про піднесення високо — це було пророцтво, яке включало трон Хресного і порожню гробницю. Неможливо говорити про Хрест, не згадавши також Воскресіння. Страсна п'ятниця формує Великодню неділю, але слава Воскресіння визначає і Хрест. Іншими словами, християнство зосереджується не переважно на скорботі Страсної п'ятниці, а на радості того, що багато хто називає «Великою ніччю», коли Христос воскрес знову. Петро підкреслив це у своїй промові на П'ятидесятницю, де він використовував термін *hypsóō* для опису воскресіння Ісуса. Він використав її знову вже через три розділи в Діяннях, сміливо проповідуючи до того, що його та інших апостолів покарали батогами. Грецьке слово *parrhesia* — це пряме, безстрашне свідчення — дорого коштувало раннім християнам, але вони не могли не поділитися доброю новиною.

Павло у «Пісідійській Антіохії» пов'язує ідею про те, що Бог веде свій народ з рабства в Єгипті з порятунком людства Христом від гріха. Він використовує цей зворушливий образ Божої «піднятої руки», виводячи всіх із духовного рабства. У справжньому сенсі весь світ був ув'язнений у гріху, або «Єгипті», і ми — обрані люди, яких він приносить до свободи

через нашого нового Мойсея, Ісуса. Інші уривки заохочують нас залишатися смиренними під сильною рукою Бога, довіряючи Йому підняти нас. Яків каже щось подібне у своєму Листі (Розділ 4), і Петро знову у Першому Листі — обидва обіцяють, що у правильний час (кайрос) Божий народ буде вшанований перед його сяючим Обличчям. Наші проблеми, які іноді здаються нескінченними, просто тимчасові, коли ми тримаємося за Божу руку; Справжня слава завжди вічна, а страждання має кінець.

Я пам'ятаю, як бачив зворушливий приклад цього на дощовому міському тротуарі. Тато йшов зі своїм маленьким хлопчиком одразу після сильного зливи. Дитина, як і багато дітей, хотіла топтати в багнюковій калюжі. Але щойно він спробував, батько підхопив його за руку, тож він майже завис у повітрі на мить! Звісно, це, мабуть, трохи боліло, але цей невеликий поштовх врятував хлопця від бризок брудом на себе (і на всіх навколо). Це таке гарне відображення того, як Бог, у своїй благодаті, може витягти нас із власної халепи, перш ніж ми завдамо собі чи іншим більше шкоди.

Бог же, тим часом, не хоче, щоб ми дивилися на нього здалеку — чи то в поклонінні, чи в сумнівах. Він більше зацікавлений у тому, щоб підняти нас і запропонувати нове життя. Коли Ісус сказав: «І Я, коли піднімуся з землі, приберу всіх до себе», він говорив про порятунок нас від «брудної калюжі» смерті. Як сказав єпископ Герхард Гюїге, Бог насправді не хоче чиєїсь смерті — ні як покарання, ні як ціну. Це був наш гріх, що перетворився на смерть, а не Божий задум. Ісус помер, бо ми були замкнені в смерті, як люди, що застрягли на дні темного колодязя. Його повторне піднесення стало тим тріумфальним моментом, коли ми піднялися до своєї свободи. Так, йому було важко — він зізнався: «Тепер моя душа тривожиться.» Він побачив, як глибоко ми зайшли, і тремтів заради нас. Але він спустився, щоб зустріти нас там, щоб провести нас назовні. І це неймовірне порятунок — ця рука, що витягла нас на свободу — робить усі наші миттєві труднощі меншими порівняно з величиною його слави.

Отець Ентоні

Шлюб: Божа ідея

Інтимність у шлюбі часто починається з почуттів, але підтримувати цей зв'язок

вимагає глибшого розуміння. Коли емоції слабшають, де пари знаходять свою силу?

Обговорення шлюбу стають дедалі складнішими в сучасному суспільстві. Саме слово несе особисті історії, сімейні традиції та зростаючий рівень розлучень, які часто затуманюють очікування. Для деяких шлюб — це фортеця стабільності; для інших це викликає страхи залежності та повторення сімейних помилок. Хоча багато хто вважає шлюб лише формальністю, важливі події — такі як кризи, весілля друзів чи розмови з дітьми — часто ставлять нагальне питання: чи шлюб справді є божественним задумом, чи просто реліктом минулого, яке більше не відповідає нашому сучасному життю?

Всесвітній день шлюбу, який відзначається 8 лютого і підтримується Папою Іваном Павлом II, є нагодою замислитися над Божим наміром щодо шлюбу. Вчення церкви підкреслює шлюб як священний договір, але складність повсякденного життя часто кидає виклик цим ідеалам. Шлюб — це більше, ніж юридичні угоди чи весільні церемонії; Вона проявляється щодня у дрібних деталях — спільне приготування їжі, відчуття втоми після роботи, інтимні розмови або взагалі уникання складних тем.

Все частіше саме повсякденний досвід людей проливає світло на справжнє значення шлюбу. Якщо шлюб справді є Божим планом, як це може бути реалізовано у реальному світі? Чи це стосується лише пар, які ніколи не сваряться? Чи це лише для тих, хто здається ідеальним? Чи це особливо для тих, хто бореться зі страхом, травмою та невизначеністю?

Сучасні шлюби відображають різноманітне походження та труднощі учасників. Деякі пари процвітають навіть без міцної мережі підтримки, тоді як інші, незважаючи на яскравий початок, разом стикаються з суворими реаліями життя. Існують шлюби, які долають зраду і довгі паузи, а деякі можуть здаватися ідеальними зовні, але приховують глибокі проблеми. Залишається центральне питання: що ж у своїй основі є шлюбом? Чи це просто спільне життя, чи щось набагато глибше? Чи це швидкоплинна емоція, що зникає, коли задоволення згасає, чи непохитна відданість, що триває крізь хаос?

Подорож стійкості

Візьмемо, наприклад, Анну і Марка. Вони згадують свої ранні роки — університетське життя, нові кар'єри, шлюб і створення сім'ї. Вони очікували, що доросле життя буде простим, але швидко зіткнулися з вимогами повсякденного життя: робочим тиском, втомою та домашніми справами. Дні зливалися в тижні, наповнені списками завдань, а їхні розмови часто перетворювалися на логістичні обговорення, позбавлені емоційної глибини. Марк згадує: «Ми віддалилися, заколисувалися в хибному відчутті нормальності.»

Анна розмірковує, що тонка відсутність конфлікту виявилася найоманливішим аспектом їхніх стосунків. "Ми були зовні задоволені, але втома нас переповнила, змусивши задуматися, що таке справжня близькість." Обидва погоджуються, що для процвітання шлюбу потрібні зусилля. Їхня подорож не була позначена грандіозними жестами, а послідовними, маленькими виборами: вибір залучення, а не відсторонення, пріоритет спілкування над тишею і справжні зусилля слухати. Їхній досвід підкреслює важливу істину: шлюб набуває сенсу, коли він виходить за межі простого контракту, розвиваючи стійкість у складні часи.

Побудова стійкості на міцних фундаментах

Так само Кетрін і Пітер часто чують похвалу за їхній міцний шлюб. Як віддані віруючі, вони думали, що запрошення Бога у свої стосунки захистить їх від труднощів. Однак реальність швидко показала протилежне, поступове накопичення напруги та непорозумінь замість окремих випадків. Вони помітили, що їхнє молитовне життя зменшилося, а розмови часто

перетворювалися на суперечки. Колись об'єднуюча віра стала джерелом уникнення їхнього зростаючого розколу.

Кетрін зізнається: «Я молилася, щоб Бог змінив Петра, відчуючи, що Він не бачить моїх труднощів.» Тінь розлуки нависала ще сильніше, особливо у виснажливі часи. Пітер розмірковує над їхніми подружніми обітницями і запитує: «Чи справді я відмовляюся від того, що обіцяв Богові та своєму партнеру?» Сьогодні вони визнають, що хоча їхні обітниці не врятували їх, вони стали стабілізуючим фундаментом у невизначені моменти. Звернення по допомогу та терапію стало критично важливим, оскільки підтримка громади не могла подолати прогалини. «Обітниця не обіцяє легкого життя», — підсумовує Пітер, — «але вона свідчить про відданість триматися твердо.»

Розгортання життєвої подорожі з вірою

Джоанна і Крістофер підходили до своїх стосунків із вірою, що час на їхньому боці. Вони зосередилися на кар'єрі, зберігаючи надію на батьківство. Спочатку вони оптимістично налаштовані щодо зачаття, але розчарування важко лежало, оскільки спроби призвели до розчарування. Джоанна визнає: «Все крутилося навколо одного фокусу, і говорити про все інше ставало важко.» Тим часом Крістофер занурився в роботу, ще більше ізолюючись. З наближенням тиші вони стикалися з почуттями заздрості, втоми та безпорадності.

Усвідомлюючи, як це впливає на їхні прагнення до батьківства та шлюб, вони сміливо вирішили звернутися за підтримкою. Спілкування з іншими парами в подібних ситуаціях дозволило відчути чесність і взаєморозуміння, що поглибило їхній зв'язок. Їхня віра перетворилася з фонового аспекту на джерело сили, дозволяючи їм приймати невизначеність, а не сприймати її як тригер для розчарування. «Ми молилися більше, ніж раніше, але не лише за дитину», — згадує Джоанна. "Ми зосередилися на розвитку нашого зв'язку." Їхня подорож триває, але тепер вони спілкуються один з одним здоровіше і з щирим співчуттям.

Незламна основа віри

Ів і Ендрю, одружені майже сорок років, озираються на своє життя не через драматичні моменти, а через рівний ритм повсякденного життя: робота, сім'я та обов'язки. Вони усвідомили, що їхній союз був побудований на вірі в Бога. Водночас вони визнають, що без звернення до Бога щоденні життєві труднощі здавалися б нестерпними. Ів каже: «Іноді залишатися разом у конфліктах важливіше, ніж вирішувати кожну проблему.» Їхній шлюб завжди був про вибір, а не просто про почуття. Вони дізналися, що щоденні ритуали — такі як спільні прийоми їжі та тихі розмови — є життєво важливими для захисту їхнього зв'язку.

Переосмислення пропозиції про шлюб

Оскільки рівень розлучень продовжує зростати — приблизно 40% у Шотландії та до 50% в інших частинах Заходу — значення шлюбу як священної інституції стає дедалі більш критичним. Більше людей вагаються щодо шлюбу, обираючи спільне проживання. Хоча ці статистичні дані свідчать про ширшу кризу у стосунках, вони не означають фактично зазнати невдачі шлюбу як ідеалу.

Дослідження послідовно показують, що люди у серйозних шлюбах мають більшу емоційну безпеку та психічне благополуччя. Шлюб не стирає виклики; натомість це створює середовище для більш ефективного управління ними. Для дітей це означає емоційну стабільність; Для дорослих це створює мережу підтримки та відповідальності, яка витримує злети і падіння життя. Занепад шлюбів часто виникає не через великі катастрофи, а через накопичені напруженості та погану комунікацію з часом. Багато пар вступають у стосунки, не готові до довготривалих зобов'язань, помилково вважаючи, що швидкоплинні почуття можуть допомогти їм подолати труднощі. Коли емоційні зв'язки

слабшають, відсутність ефективного спілкування часто змушує пари вважати розлучення єдиним варіантом.

Зусилля підтримати шлюб рідко супроводжуються грандіозними жестами. Натомість це зазвичай означає повернення до змістовних розмов, сприяння особистісному зростанню, пошуку підтримки та усвідомлення того, що кризи сигналізують про потребу в оновленій відданості, а не на невдачі. Розуміння шлюбу як божественної структури не обіцяє життя без труднощів; натомість вона створює рамки для лояльної відданості, де вірність впливає на щоденні вибори.

Шлюбна обітниця слугує не лише буфером від труднощів, а й важливим якорем, коли емоційні зв'язки напружені. Це тримає партнерів на землі, особливо коли інстинкт відступу найсильніший. Досвід пар показує, що справжня суть шлюбу часто проявляється через труднощі, показуючи його як подорож зростання, а не як статичну обіцянку щастя. Це вимагає постійних зусиль, відкритого діалогу та готовності адаптуватися, забезпечуючи стабільність, що перевищує тимчасовий характер почуттів.

Чи є це божественне поняття тривалим? Вона процвітає, коли шлюб розглядається не як гарантія легкого життя, а як зобов'язання до відповідальності, вірності та взаємного зростання. У нашу епоху швидкоплинних стосунків це є значним викликом, але, можливо, саме тому, незважаючи на складну статистику та труднощі, залишається сильна відданість прийняти це повністю.

Ми читаємо Папу Лева

Я сподіваюся, що ті (...), хто тримає владу, цього разу [на зимових Олімпійських іграх] зможуть зробити конкретні кроки для зниження напруженості та сприяння діалогу.

Продовжуючи наше читання соборної Конституції Dei Verbum про Божественне Одкровення, сьогодні ми розглянемо взаємозв'язок між Святим Письмом і Традицією. (...) Церковна Традиція розгортається протягом історії через Церкву, яка оберігає слово Боже, тлумачить його і оживляє. Катехизм Католицької

Церкви з цього приводу посилається на максимум Отців Церкви: «Святе Письмо написано більше в серці Церкви, ніж на пергаменті», тобто у священному тексті. (...) Собор зазначає, що «ця Традиція, що походить від апостолів, розвивається в Церкві під керівництвом Святого Духа» (DV 8). Це відбувається у повнішому розумінні завдяки «спогляданням і вивченню віруючих», через досвід, що виникає з «глибокого розуміння духовних реалій, які проживаються», і, понад усе, через вчення наступників Апостолів, які отримали «надійну харизму істини». Підсумовуючи, «Церква у своєму вченні, житті та богослужінні підтримує і передає кожному поколінню все, чим вона є і в що вірить.» Добре відома в цьому контексті вислов святого Григорія Великого: «Святе Писання росте з тим, хто його читає.» Вже святий Августин заявив, що «є одне Слово Боже, яке лунає у всьому Святому Писанні. Пам'ятайте, що через уста багатьох святих проголошується одне Слово.» Отже, слово Боже — це не скам'янілість, а жива і органічна реальність, яка розвивається і зростає в Традиції. Традиція, зі свого боку, завдяки Святому Духу, охоплює слово Боже у багатстві його істини і втілює його в мінливих координатах історії.

Загальна аудиторія, 28 січня 2026 року.

Блаженства стають для нас орієнтиром щастя, спонукаючи нас запитати, чи вважаємо ми це щастям нагородою, яку треба здобути, чи даром, яким слід поділитися; чи шукаємо ми її у зношених предметах, чи у стосунках, що супроводжують нас. Саме «заради Христа» і завдяки Йому гіркота випробувань перетворюється на радість викуплених: Ісус говорить не про далеку втіху, а про стійку благодать, яка завжди підтримує нас, особливо в годину скорботи. Блаженства возвеличують смиренних і розсіюють гордих у задумах їхніх сердець.

Angelus, 1 лютого 2026 року.

Цієї п'ятниці в Мілан-Кортіна розпочнуться зимові Олімпійські ігри, після чого відбудуться Паралімпійські ігри. Я висловлюю найкращі побажання організаторам і всім спортсменам. Ці великі спортивні події становлять потужне послання братерства та відновлюють надію на мирний світ. Таке ж значення має «олімпійське перемир'я» — давній звичай, що супроводжував хід Ігор. Я сподіваюся, що ті, хто піклується про мир між народами і має владу, цього разу зможуть зробити конкретні кроки для зниження напруженості та ведення діалогу.

Після Ангелуса, 1 лютого 2026 року.

На мою думку

Проблема «хороших людей».

Іноді робити те, що справді добре, означає трохи змінити ситуацію — навіть якщо здається, що ти робиш щось «погане».

Все це про той сміливий бунт, який порушує комфорт натовпу і підкреслює, як виглядає справжня доброта. Я розумію; більшість людей, яких я зустрічаю на вулиці, вважають себе хорошими людьми. Для багатьох із нас це як стандартний сеттинг. Є стара приказка в психології: щоб пройти через життя, треба добре мислити про себе. Якщо ми цього не робимо, то починаємо відчувати тягар усіх цих психосоматичних проблем. Тож ми прогулюємося серед цих «хороших людей».

Але давайте на мить замислимося. Бертольт Брехт, розумний чоловік, додав трохи реальності, зазначивши: «Людина більше схильна до добра, ніж до зла, але умови їй не сприяють.» Це неприємна правда — деякі, кого вважали «добрими», були ідеально підготовлені дозволити найжахливішим людям в історії діяти вільно. Задумайтесь: Гітлер, Муссоліні, Сталін — вони процвітали в середовищі, наповненому так званими «добрими» людьми, які просто жили далі, виконували свій обов'язок, поки навколо розгорталися жахи.

Пам'ятаю, як у комуністичну епоху в Польщі хороші люди закликали мене і мою матір бути обережними у тому, що ми говоримо поза родиною та друзями. Вони більше турбувалися про власну безпеку і спокій, ніж про правду! Ті ж самі «добрі люди» брали участь у подіях, далеких від шляхетних, але пізніше заявили, що чинили опір режиму. Дивно, як це працює, чи не так? Здається, багато хто з нас був би надто радий насолоджуватися славою добра, якщо це не коштує особистої ціни.

Давайте будемо чесними: «хороші люди» не мають жодних особливих якостей, які роблять їх гідними захоплення. Вони часто є просто сірою масою, що згинається з тією силою, що достатньо сильна, щоб їх похитнути. Ця тенденція плутати конформізм із справжнім добром — одна з найсерйозніших етичних пасток нашого часу. Бути конформістом часто веде до життя лицемірства.

Нам потрібно пам'ятати, що справжня доброта не приходить із компромісами. Це чорно-біле — або існує, або ні. Доброта не ходить навколо; Вона говорить чітко. І не забуваймо:

бути хорошим — це не змагання популярності. Іноді прийняти добро означає плисти проти течії, стояти навіть тоді, коли це незручно.

Масові благодійні заходи можуть бути корисними, але також можуть заспокоїти нашу совість, приховуючи моральні проблеми. Ми часто чуємо, як оточуючі об'єднуються на підтримку справ, запитуючи: «Що? Ти не приєднуєшся?» Легко піддатися натовпу, але справжня доброта йде іншим шляхом. Якщо ви помітили «добру» причину, що відходить від теми, ваш обов'язок — висловитися, навіть якщо це не те, чого хоче почути маси. Люди можуть швидко стати захисними агресорами, стикаючись із неприємними істинами.

«Добрі люди» часто віддають перевагу блаженному невігластву. Вони зазвичай хочуть, щоб добро визначалося правлінням більшості. Але, чесно кажучи, це веде нас на слизьку доріжку. Те, що натовп щось підтримує, не означає, що це правильно. Якщо слідувати цій логіці, то доведеться сказати, що жахливі постаті в історії були виправдані лише тому, що їх підтримували маси. Це не так працює!

Важливо розуміти, що, як очерет, що колихається на вітрі, добрі люди легко піддаються впливу, підкоряючись найсильнішій силі навколо себе. Проте іноді справжня доброта вимагає від нас діяти так, щоб кинути виклик оточуючим, порушити комфорт конформізму і прийняти справжню мужність.

Якщо читання цього викликає у вас трохи дискомфорт — добре — це означає, що він виконав свою роботу. Мені теж було нелегко писати, але іноді нам потрібно трохи почуватися незручно, щоб запалити справжні зміни. Тож давайте всі прагнути до тієї справжньої доброти, тієї, що стоїть міцно, коли починають дме вітер загальної думки.

Тоні Вуд

Молитва

Будь ласка, не забудьте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь про Бальбіно Оті-старшого та всіх, чий ювілей припадають на цей час.

Новини та події

Чай і кава цієї неділі після меси в парафіяльному залі — всі вітаються.

Візит єпископа: Єпископ Браян здійснить свій парафіяльний візит до Кемпбелтауна 7/8 березня.

Попільна среда: 18 лютого. Якщо можете, будь ласка, поверніть минулорічні пальми до того часу, щоб зробити цьогорічний прах.

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160